

[Bjørn Elmquist]

nævnet selv skal sidde og undersøge, hvilke afgørelser det er nået frem til. Det er en lidt besynderlig undersøgelse, man skal i gang med. Hvor lang en periode har ministeren tænkt sig at undersøgelsen skal strække sig over? Kunne vi få ministeren til at love, at han også får udarbejdet en statistik, så vi kan se, hvilke sager der allerede er afgjort ved domstole, og hvilke sager erstatningsnævnet må tage op uden nogen domstolsprøvelse, fordi man ikke har fundet gerningsmanden?

Vi ville også gerne til sin tid have en opgørelse over de økonomiske konsekvenser, der ville være ved, om man opfyldte de ideale krav, som jeg her har fremsat på venstres vegne.

Alice Faber (SF):

Jeg kan tilslutte mig de af hr. Bjørn Elmquist stillede spørgsmål til justitsministeren, for jeg synes, det fremgår meget klart, at vi har brug for, at nævnets arbejde bliver fremlagt, og jeg er også uforstående over for, at det har været så svært at komme frem med, hvad det er, der er sket, når man tænker på, hvad der i debatten i forbindelse med lovforslagets fremkomst blev drøftet. Jeg synes også, debatten viser, at der var megen usikkerhed med hensyn til, hvilken stilling man skulle tage, fordi man bevægede sig på et helt nyt område. F.eks. gik vores ordfører på det tidspunkt, fru Ebba Strange, ind for billighedserstatningen, men som udviklingen har været, kan vi nu helt tilslutte os VS' beslutningsforslag. Vi finder også, at det er vigtigt, at man nu går over til et retskrav på baggrund af de sager, som har været fremme i pressen. Men som sagt har vi brug for at få mere at vide om, hvordan nævnet har arbejdet, og hvordan de sager er forløbet, sådan at vi ikke bare skal nøjes med avisoverskrifter, selv om jeg nok må sige, at det har været forskrækkende at se den måde, nævnet har arbejdet på.

Knud Lind (FP):

Indledningsvis må jeg sige til fru Lis Møller, at meget kan man sige til gunst for voldtægts ofre, men at man er blevet voldtaget af en professionel voldtægtsforbryder, det er vist ikke helt korrekt.

Fremskridtspartiet vil gerne tilkendegive, at vi er positive over for VS' beslutningsfor-

slag, der opfordrer regeringen til en ændring af lov nr. 277 af 26. maj 1976 om erstatning til ofre for voldsforbrydelser, således at den gældende billighedserstatning ændres til retskrav i de sager, hvor der foreligger dom vedrørende erstatningsudmålingen.

Såfremt en domstol har truffet en beslutning om erstatningen og dens størrelse, må det skønnes ganske unødvendigt at afgøre samme erstatning i et erstatningsnævn senere. Det er dobbelt administration, og det går vi i fremskridtspartiet ikke ind for. Fremskridtspartiet går ind for, at man som retsprincip i videst mulig udstrækning afgør erstatningsspørgsmålet i forbindelse med selve strafferetssagen.

Jeg vil i øvrigt tilkendegive, at såfremt bemærkningerne er rigtige, finder jeg det utilstedeligt, at loven i dag administreres således, at en erstatning udmålt af domstolene på 10.000 kr. senere af erstatningsnævnet kan ændres til et beløb på 550 kr. Umiddelbart skønnes dette ikke rimeligt, men da forslagsstillerne ikke har givet nogen nærmere begrundelse for, hvorfor erstatningsnævnet har ændret denne beløbsstørrelse så drastisk, kan det være, at hr. Wilhjelms kan fortælle os det her.

Det er klart, at erstatningen bør bevares, og i øvrigt mener jeg, det er vigtigt, at staten giver erstatning til ofre for forbrydelser, fordi gerningsmanden i de fleste tilfælde ikke er i stand til at betale den pådømte erstatning. Det mener jeg også man i højere grad end hidtil bør tage højde for.

Vi lægger også vægt på, at erstatningen ydes på et tidligt tidspunkt i forbindelse med retssagens afgørelse og ikke et år senere efter et billighedsprincip.

Jeg finder det også urimeligt, at nævnet i henhold til lovens § 16 har den endelige administrative afgørelse af de sager, der indbringes for nævnet. Det afskærer den forrettede fra at gøre sine krav gældende ved hjælp af domstolene i de tilfælde, hvor det er staten, der yder erstatningen. Jeg vil bede ministeren kommentere § 9 i loven om erstatning fra staten. Der står: »Justitsministeren kan fastsætte regler om, at krav under et bestemt beløb ikke erstattes.«

Jeg vil gerne vide, hvor lav beløbsrammen i dag er. Et lille beløb for et fattigt menneske kan godt være et retmæssigt krav f.eks. for en folkepensionist, medens det måske for